

»Men hvorfor? Naar jeg er med dig, kan du jo være ganske tryg. Jeg skal sandelig nok passe paa dig. Eller er det Sørejsen, du er bange for?«

»Aa ja, ogsaa for den. Derfor bliver jeg hjemme . . . og venter paa dig. Og jeg skal nok være taalmodig. Men naar du foreslaar, at vi skulde gifte os, inden du rejser, saa tror jeg, du har Ret. Det vil af flere Grunde være praktisk.«

»Og saa, med det samme vi holdt Bryllup, skulde vi skilles. Er det din alvorlige Mening, eller driver du bare Løjer med mig? For det vilde jo dog være det skrækkeligste Barbari. Jeg kender dig ikke igen, Jakobe. Men det kan jo ogsaa kun være Spøg, ikke sandt?«

Hun rystede tavs paa Hovedet.

»Jeg tror dig ikke, Jakobe. Du er bleven saa underlig, saa lunefuld i den sidste Tid. Du ligner ikke dig selv. . . . Hvad gaar du og gemmer paa?«

»Ikke paa noget, min Ven!« sagde hun og knugede i det samme febrilske hans Haand. Hun kunde nu mindre end nogensinde faa sig til at sige ham den fulde Sandhed. Hun turde det ikke. Hun levede jo ikke længer i Indbildninger med Hensyn til hans Karakter, og hun var nu bange for, at han skulde benytte hendes Tilstand som et Paaskud for at opsætte sin Rejse eller maaske for helt at opgive den.